

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.704 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de stad Geraardsbergen, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Geraardsbergen van 5 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEEUS, die loco advocaat G.-H. BEAUTHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 8 december 2004 wordt hij aangetroffen in illegaal verblijf. Hij krijgt een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

Nadat verzoeker gedwongen terugkeert naar zijn land van herkomst dient hij op 16 juni 2006 een asielaanvraag in.

Op 10 november 2006 geeft de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet). Deze beslissing wordt op dezelfde dag ter kennis gegeven.

De asielaanvraag resulteert op 26 januari 2007 in een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 29 januari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Op 2 april 2007 verklaart de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfsaanvraag onontvankelijk, beslissing die ter kennis wordt gegeven op 5 april 2007.

Op 29 december 2008 meldt verzoeker zich aan bij de stad Geraardsbergen.

Op 5 januari 2009 verklaart de burgemeester of zijn gemachtigde de nieuwe aanvraag tot verblijf onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op 5 januari 2009 ter kennis wordt gegeven en gemotiveerd is als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 augustus 1993.

Gelet op artikel 26, § 2, lid 1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 3 maart 1994.

*Het verzoek om toelating tot verblijf, ingediend op **29/12/2008** door **B. G. (...)** geboren te (...) (**Armenië**) op (...) van **Armenië** nationaliteit, is **onontvankelijk**.*

REDEN VAN DE BESLISSING (1)

- *Heeft de documenten die voor zijn binnenkomst vereist zijn, niet voorgelegd: **geen visum***

Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel hem betekend op 10/11/2006.”

2. Rechtspleging.

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat de burgemeester of zijn gemachtigde de bestreden beslissing heeft genomen zodat de gemachtigde ambtenaar van de minister buiten zaken dient te worden gesteld.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter) betreft en genomen is in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 8 oktober 1981).

In casu is artikel 12bis, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet van toepassing. Voornoemd artikel luidt als volgt:

“§ 3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2 werden overgemaakt, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld

van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend, en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.”

In de Memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer 2005-2006, nr.2478/001, p. 68) bij artikel 12 bis, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt het volgende bepaald:

“(…) a) Geval van de indiening van de aanvraag door een vreemdeling die houder is van een verblijfstitel of door een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden: Deze aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het gemeentebestuur moet zich ervan vergewissen dat de aanvrager voldoet aan de in § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen). Het gaat niet om een doorgedreven onderzoek, wat bij het onderzoek ten gronde hoort, maar om de verificatie dat alle vereiste documenten worden overgelegd en dat ze, indien dat nodig is, aan de vereiste formele voorschriften (legalisatie) voldoen. (...)”

Te dezen vormt artikel 26, §2 van het KB van 8 oktober 1981 de uitvoeringsbepaling van artikel 12 bis, §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 26, §2 van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§ 2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.

Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13, kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten.”

Niettegenstaande dat een lezing van artikel 26, §2 van het KB van 8 oktober 1981 op zich tot twijfel kan leiden (nu het voormelde artikel door het gebruik van het woord ‘kennisgeven’ geen uitsluitel lijkt te geven over de beslissingsbevoegdheid betreffende het onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag), merkt de Raad op dat uit een samenlezing van de Memorie van toelichting bij artikel 12 bis, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 26, §2 van het KB van 8 oktober 1981, onbetwistbaar voortvloeit dat de afgifte van een bijlage 15ter, waarbij de verblijfsaanvraag van een vreemdeling onontvankelijk verklaard wordt, behoort tot de autonome beslissingsbevoegdheid van de gemeente. Dit blijkt ook uit het model van de bijlage 15ter, gevoegd bij het KB van 8 oktober 1981.

Ten overvloede kan in deze nog verwezen worden naar punt III, B., 2.a), 1) van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (BS 4 juli 2007) dat de autonome beslissingsbevoegdheid van de gemeente in deze bevestigt. Hierin wordt namelijk het volgende bepaald :

“(…) a) Onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijf

1) De aanvrager verblijft al legaal in België (punten 1) en 2) hierboven)

Het gemeentebestuur gaat zelf na of de aanvrager voldoet aan alle voorwaarden voor de ontvankelijkheid van zijn aanvraag. De documenten die moeten worden overgelegd opdat de aanvraag ontvankelijk kan worden verklaard worden onder het onderstaande punt D. De Vereiste documenten (inventaris) opgesomd.

- Indien de aanvraag ontvankelijk is, schrijft het gemeentebestuur de betrokkene in het vreemdelingenregister in en overhandigt het hem een bijlage 15bis en een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van 9 maanden;

- Indien de aanvraag onontvankelijk is, overhandigt het gemeentebestuur hem een bijlage 15ter en, in voorkomend geval, een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien het gemeentebestuur de bijlage 15ter invult, duidt het de reden van de beslissing aan door het juiste vakje aan te kruisen, en preciseert het ook de feitelijke reden(en).

In beide gevallen dient een kopie van het document dat aan de aanvrager afgegeven werd en de overgelegde documenten onverwijld naar de Dienst Vreemdelingenzaken – Bureau gezinshereniging - artikel 10(12)gestuurd te worden.(...).”

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep aan. Zij meent dat het wettelijk vereiste belang voorzien in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet ontbreekt. Zij wijst erop dat een eventuele schorsing of nietigverklaring van de bestreden beslissing geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het land zal verblijven zodat geen wijzigingen in zijn situatie teweeg worden gebracht, te meer het bevel van 10 november 2006 definitief is. Zij wijst op de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 26, § 2 van het KB van 8 oktober 1981. De ontwikkelde middelen doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Voorts bespreekt de verwerende partij de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Zij wijst erop dat het neerleggen van een aantal identiteitsstukken, een bewijs van huisvesting en een inregelstelling van de ziekteverzekering van haar partner, naast de door verzoeker gedane aanvraag tot aansluiting bij de christelijke mutualiteiten niet weerlegt dat verzoeker naliel een visum voor te leggen.

3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich beroept op de uitzondering voorzien in artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet nu hij enerzijds voorhoudt zich te bevinden in een uitzonderlijke omstandigheid die hem verhindert terug te keren naar zijn land om een vereist visum te verkrijgen en hij anderzijds meent dat het binnenkomen in het Rijk met een visum dat hij verloor hem vrijstelt van het neerleggen van een visum. De exceptie vergt een onderzoek van de middelen.

3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en “*verenigd met het principe van goed beheer*”. Verzoeker stelt dat de motivering verkeerd en onvolledig is. Meer bepaald verwijt hij de bestreden beslissing geen motivatie te bevatten betreffende zijn persoonlijke situatie en geen evenwicht te beoordelen tussen de bescherming van het algemeen belang en de ernst van de aanslag op zijn rechten en op de naleving van zijn privé- en familielevens. Op geen enkel moment vermeldt de bestreden beslissing het nagestreefde wettig doel voorzien in artikel 8, §2 van het EVRM. Verder ontbreekt een formele en adequate motivatie. Verzoeker wijst erop dat hij voordien een paspoort en een visum had. Nadat hij zijn paspoort en rijbewijs had verloren, verkreeg hij van de ambassade een nieuw paspoort zonder visum. Derhalve is hij wel met een visum toegekomen in België. Zijn identiteit is voldoende bewezen. Rekening houdend met zijn situatie mag van hem niet geëist worden dat hij terugkeert naar Armenië om een visum te krijgen. Dit is in strijd met artikel 8 EVRM.

Hij adstrueert zijn middel als volgt:

“Overtreding van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 1 t.e.m. 4 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verenigd met het principe van goed beheer

1. De teksten.

• "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door diens gemachtigde ..."

(Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 -Belgisch Staatsblad van 31 december 1980).

■ "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. " (Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 - Belgisch Staatsblad van 12.09.1991)

2. Discussie

De bestreden beslissing is op een onvolledige en verkeerde motivatie gebaseerd.

A. Onvolledige motivatie

De bestreden beslissing bevat geen enkele motivatie betreffende de bijzondere situatie van verzoeker.

Door niet de elementen betreffende de persoonlijke situatie van verzoeker in aanmerking te nemen, heeft de Belgische Staat het evenwicht niet goed beoordeeld tussen de bescherming van het algemene belang en de ernst van de aanslag aan de rechten van verzoeker, aan de naleving van zijn privé- en familielevens.

Het is nodig om op het feit te wijzen dat dit bevel om het grondgebied te verlaten op geen enkel moment het nastreefde wettige doel vermeldt (paragraaf 2 van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden). En tegenpartij blijft in gebrek om uiteen te zetten waarin deze inmenging aan dit doel wordt geproportioneerd.

De bestreden beslissing vermeldt, letterlijk, de reeds gebruikelijke termen van andere beslissingen.

Bijvoorbeeld, verklaart de bestreden beslissing dat:

"Ik hem (haar) ervan op de hoogte gebracht dat binnen zestig dagen na deze kennisgeving tegen de beslissing bij een ter post aangetekende brief beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State kan worden ingesteld en dat het instellen van een dergelijk beroep de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing niet tot gevolg heeft, onverminderd de artikelen 17 en 18 van de wetten op de raad van state, gecoördineerd op 12 januari 1973"

terwijl, uit hoofde van het artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980, dat "het in artikel 39/2, §§ 1, derde lid, en 2, bedoeld beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht", en dat het voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet ingevoerd zijn.

Nochtans moet tegenpartij de algemene rechtsprincipes naleven. Deze naleving vormt de basis van het vertrouwen van de personen in de openbare diensten. En deze algemene principes leggen haar met name op om een houding te nemen die aan het specifieke geval wordt geproportioneerd, en om zich op basis van alle elementen van de zaak uit te spreken, door deze elementen in concreto te onderzoeken.

Aldus is elke situatie bijzonder en deze bijzonderheid moet geëerbiedigd worden.

Verzoeker heeft derhalve het recht om zich af te vragen hoe tegenpartij zijn specifieke situatie naar voren zouden kunnen brengen, aangezien deze is, in ieder geval, beschouwd als onvoldoende en/of niet-relevant.

B. Verkeerde motivatie

Tegenpartij verzuimt haar verplichting tot formele en adequate motivatie. In feite, als tegenpartij de persoonlijke situatie van verzoeker aandachtig had bestudeerd, zou zij hem geen negatieve beslissing hebben genomen.

Verzoeker is inderdaad in 2006 in België aangekomen, en woont dus in België sinds al bijna 3 jaar.

Toen Mijnheer B. (...) in België aangekomen is, had hij de noodzakelijke documenten meegebracht: hij had een paspoort en een visum. Hij heeft dan zijn paspoort en zijn rijbewijs in Brussel verloren.

Toen hij een nieuw paspoort aan de Armeense Ambassade heeft gevraagd, heeft hij het gekregen, maar met geen visum.

Dat betekent niet dat Mijnheer B. (...) geen visum had toen hij in België aangekomen is.

Het feit om een paspoort te hebben overgelegd, zelfs als het paspoort geen visum heeft, kan niet betekenen dat mijn cliënt het bewijs van zijn identiteit niet heeft gebracht. Hij heeft het bewijs gegeven dat hij, vooraan dit verlies, hij een visum had gekregen en dat hij uit Armenië kwam.

Producterende kopie van zijn nationale paspoort, heeft verzoeker zijn verplichtingen vervuld.

De motivatie dat tegenpartij heeft gegeven dus verkeerd is omdat Mijnheer B. (...) een visum heeft gehad. Hij heeft het alleen verloren.

Dat zijn voldoende redenen waarvoor het bovenmaats zou zijn hem te vragen naar Armenië terug te gaan om een visum te krijgen.

Rekening houdend met de situatie van verzoeker, kan er van hem niet geëist worden dat hij naar Armenië moet teruggaan om daarna een visum te vragen via onze Ambassade in Armenië.

Dit is onmogelijk en strijdig met het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven (artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens)."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De bestreden beslissing verwijst naar de juridische grondslag, met name artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26, §2, eerste lid van voormeld koninklijk besluit. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende

partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411).

Verzoeker bespreekt in zijn verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat hij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker de gemachtigde ambtenaar van de burgemeester niet kan verwijten geen rekening te houden met stukken die hem niet ter kennis werden gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Bij de uitoefening van dit wettelijk toezicht dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker aan het bestuur te kennen gaf dat hij zijn paspoort had verloren en/of redenen gaf waarom hij geen visum bijbracht of in de onmogelijkheid was om terug te keren naar Armenië teneinde een visum te verkrijgen. Derhalve kan verzoeker de burgemeester niet verwijten geen motivatie te vermelden waarom verzoeker zou vrijgesteld worden van het bijbrengen van een paspoort met visum. Terzake merkt de Raad op dat uit artikel 12 bis, §2 duidelijk blijkt dat een paspoort niet volstaat indien geen uitzonderlijke omstandigheden worden aangehaald die toelaten de aanvrager vrij te stellen van het overmaken van een visum. Voorts betwist verzoeker niet dat hij in een andere hoedanigheid was toegelaten of gemachtigd in het Rijk. Het gegeven dat hij in 2006 in België is aangekomen en hier drie jaar verblijft, doet geen verblijfsrechten ontstaan. De bewering dat hij zijn paspoort met visum verloor, werd niet meegedeeld aan de burgemeester voor het nemen van de bestreden beslissing en wordt, ten overvloede, niet aangetoond. Verder blijkt niet uit de uiteenzetting van het middel met welke andere elementen van zijn *“persoonlijke situatie”* de burgemeester of diens gemachtigde rekening had dienen te houden. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn privé- en gezinsleven verwijst de Raad naar hetgeen onder het tweede middel wordt uiteengezet. Voorts wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 juni 2007, nr. 172.821; RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171).

In zoverre verzoeker aanvoert dat de beslissing nietig is omdat er op de kennisgeving van de beslissing vermeld staat dat zij vatbaar is voor beroep bij de Raad van State, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. De verzoeker laat na aan te tonen welk belang hij heeft bij het aanvoeren van een dergelijke grief, nu hij beroep aangetekend heeft bij de bevoegde instantie, binnen de wettelijke termijn en een gebrek in de kennisgeving de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan aantonen (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068).

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

3.3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM en van artikel 23 van het Internationaal verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten van 19 december 1966 (hierna: BUPO-verdrag). Hij meent dat de toepasselijkheid van vermelde bepalingen niet werd onderzocht. De bestreden beslissing vermeldt op geen enkel ogenblik het wettige doel beoogd in artikel 8, §2 EVRM. Geen enkel reden van openbare orde wordt in de bestreden beslissing aangevoerd. De bestreden beslissing is onevenredig genomen met het recht op zijn privé- en familielevens. Er bestaat geen redelijk verband van evenredigheid tussen de middelen en het beoogde doel. Verzoeker herhaalt dat hij sedert 2006 in België verblijft, dat al zijn banden in België bestaan. Een terugkeer naar Armenië brengt een verlies van twee jaren integratie met zich mee. Hij heeft een dochter die in België geboren is en die perfect geïntegreerd is.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen:

“Overtreding van artikel 8 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten

1. De teksten.

■ "1 ° Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2° Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

(Artikel 8 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden)

■ " Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft recht op bescherming door de maatschappij en de Staat. "

(Artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, aange tekend in New York, op 19 december 1966)

2. Discussie

Het is duidelijk dat in het onderhavige geval, de toepasselijkheid van deze beschikkingen niet werd onderzocht.

Verzoeker wil alleen van een subjectief recht op verblijf genieten die hem door artikel 8 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden wordt erkend.

De bestreden beslissing vermeldt op geen enkel moment het wettige doel - beoogd in paragraaf 2 van artikel 8 van het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens - dat zij vervolgd. En de bestreden beslissing blijft in gebrek om uiteen te zetten waarin deze inmenging aan dit doel wordt geproportioneerd.

Geen enkele reden van openbare orde wordt in de beslissing aangevoerd. Verzoeker brengt de overtreding van de bovenvermelde teksten naar voren:

- *de inmenging van de overheid, in het kader van de uitoefening van het recht op naleving van het privé- en familielevens, moet noodzakelijk worden met name voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of de defensie van de orde en de preventie van de strafovertradingen;*

- en, om deze inmenging te rechtvaardigen, moet de overheid een onderzoek van de globale situatie van de betrokken gedaan hebben, zijn familiesituatie in weegschaal gezet hebben en rechtvaardigen waarom het gedrag van de betrokken een werkelijke en voldoende ernstige dreiging voor de openbare veiligheid is om zijn verwijdering van zijn familie te rechtvaardigen.

In dit geval, is de bestreden beslissing klaarblijkelijk onevenredig in vergelijking met de inmenging in de uitoefening van het recht op naleving van het privé- en familielevens van verzoekers en kan dus niet als een maatregel die, in een democratische samenleving, noodzakelijk voor de nationale veiligheid of de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van de strafovertradingen, de bescherming van de gezondheid of de moraal, of de bescherming van de rechten en vrijheden, beschouwd worden.

Het is dus nodig om vast te stellen dat er geen redelijk verband van evenredigheid tussen de middelen en de beoogde doelen bestaat.

Zoals hierboven vermeld kwam verzoeker in België, in 2006. Hij woont dus in België sinds bijna 3 jaar.

Verzoeker heeft dus al zijn huidige banden hier.

De hierboven elementen laten zien dat er een echte schade voor verzoeker zou zijn als hij naar Armenië zou moeten teruggaan. Hij zou immers het resultaat van een effectieve integratie van bijna 2 jaar verliezen.

Verzoeker heeft, ten meest, één dochter die in België geboren is en die duidelijk perfect in ons Koninkrijk geïntegreerd is.

Rekening houdend met deze elementen, kan er dus van verzoeker niet geëist worden om naar Armenië terug te gaan. Dit is onmogelijk en strijdig met het recht op eerbiediging van het privé- en familielevens {artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens}."

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan artikel 12 bis van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven of gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485; RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004, nr. 130.936; RvS 9 juli 2003, nr. 121.457). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft, wat hij niet weerlegt. Het huwelijk of de geboorte van een kind of diens verblijf in België of verzoekers verblijf in België sedert 2006 en zijn banden in België, stelt verzoeker niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de nodige documenten die vereist zijn voor een regelmatig verblijf in België, ook al brengt de aanvraag in het buitenland een tijdelijke scheiding teweeg. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker het precaire en onwettige karakter van zijn verblijfstoestand niet kan ontkennen. Bovendien toont verzoeker niet aan dat België de enige plaats is waar verzoeker en zijn echtgenote een normaal gezinsleven kunnen leiden. Bovendien, opdat een vreemdeling

zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In zijn aanvraag en verzoekschrift voert hij een aantal blote beweringen aan, zonder deze in concreto aan te tonen of zelfs een begin van bewijs te leveren.

Tenslotte sluit de bestreden beslissing niet uit dat verzoeker, na eenmaal het Rijk te hebben verlaten, overeenkomstig de toepasselijke wetgeving kan worden toegelaten het Rijk binnen te komen, er kort verblijf te houden en er langer te verblijven. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. De bestreden beslissing miskent niet de uit artikel 8, eerste lid EVRM in hoofde van verzoeker voortvloeiende verplichtingen. Derhalve is er te dezen geen onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Evenmin toont verzoeker met concrete elementen aan hoe zijn privéleven geschonden zou kunnen zijn. Derhalve kan de vraag naar het gebrek aan motief betreffende de belangenafweging tussen de privé- en gezinsbelangen en de genomen beslissing in casu niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270), daargelaten de vraag of dergelijke belangenafweging uitdrukkelijk uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken (RvS 8 januari 2008, nr. 178.351; RvS 27 juni 2007, nr. 172.822; RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Gelet op het voorgaande toont verzoeker evenmin de schending aan van artikel 23 van het BUPO-verdrag.

3.3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 18 van het BUPO-verdrag. Hij wijst erop dat zijn dochter in België is geboren, school loopt en geïntegreerd is in België en haalt hiervoor concrete elementen aan. Terugkeer naar Armenië zou in strijd met het recht op opvoeding zijn.

Hij adstrueert zijn middel als volgt:

"Overtreding van artikel 18 van het internationaal verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, 1966

1.De teksten

"1. Eenieder heeft het recht op vrijheid van denken, geweten en godsdienst. Dit recht omvat mede de vrijheid een zelf gekozen godsdienst of levensovertuiging te hebben ofte aanvaarden, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als in zijn particuliere leven zijn godsdienst of levensovertuiging tot uiting te brengen door de eredienst, het onderhouden van de geboden en voorschriften, door praktische toepassing en het onderwijzen ervan.

2.Op niemand mag dwang worden uitgeoefend die een belemmering zou betekenen van zijn vrijheid een door hemzelf gekozen godsdienst of levensovertuiging te hebben of te aanvaarden.

3.De vrijheid van eenieder zijn godsdienst of levensovertuiging tot uiting te brengen kan slechts in die mate worden beperkt als wordt voorgeschreven door de wet en noodzakelijk is ter bescherming van de openbare veiligheid, de orde, de volksgezondheid, de goede zeden of de fundamentele rechten en vrijheden van anderen.

4.De Staten die partij zijn bij dit Verdrag verbinden zich de vrijheid te eerbiedigen van ouders of wettige voogden, de godsdienstige en morele opvoeding van hun kinderen overeenkomstig hun eigen levensovertuiging te verzekeren".

(Artikel 18, 4° van het van het internationaal verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, 1966)

2. Discussie

Verzoeker heeft een dochter: S. (...). Zij is in België geboren. Zij is regelmatig op (school) te (...) ingeschreven. Alle haar vrienden en kennissen zijn Belgen. Zij heeft alle haar activiteiten in België ondergenomen. Haar cultuur en opvoeding is op het Belgische systeem gebaseerd. Zij spreekt Nederlands zowel als haar vrienden. Ze volgt een Belgischen onderwijs. Ten meest, krijgt ze van haar ouders een Belgische opvoeding. Vragen zijn vader naar Armenië teruggaan om een nieuw visum te krijgen zou dus mogelijk en strijdig met het recht op opvoeding zijn. Rekening houdend met deze elementen, kan er dus van verzoeker niet geëist worden om naar Armenië terug te gaan."

Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk een definitieve verwijdering van verzoeker tot gevolg heeft. Bovendien heeft de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot gevolg dat de opvoeding van dit kind in België wordt onderbroken. Verzoeker toont geen schending van de voormelde bepaling aan.

3.3.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van "Overtreding van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (voltallige zitting) van 19 oktober 2004 betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 234 EG, ingediend door de Immigration Appellate Authority (Verenigd Koninkrijk) bij beslissing van 27 mei 2002, ingekomen bij het Hof op 30 mei 2002, in de procedure Kunquian Catherine Zhu, Man Lavette Chen tegen Secretary of State for the Home Department."

Hij adstrueert zijn middel als volgt:

"Overtreding van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (voltallige zitting) van 19 oktober 2004 betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 234 EG, ingediend door de Immigration Appellate Authority (Verenigd Koninkrijk) bij beslissing van 27 mei 2002, ingekomen bij het Hof op 30 mei 2002, in de procedure Kunquian Catherine Zhu, Man Lavette Chen tegen Secretary of State for the Home Department,"

Om Europa op te bouwen, hebben een aantal lidstaten (thans 27) onderling verdragen gesloten waarbij de Europese Gemeenschappen en, later, een Europese Unie werden opgericht, die over instellingen beschikken die op bepaalde gebieden rechtsregels vaststellen.

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is de communautaire rechtsprekende instelling.

In zijn rechtspraak heeft het Hof van Justitie het beginsel ontwikkeld dat de nationale instanties en rechters binnen hun bevoegdheidssfeer het gemeenschapsrecht ten volle dienen toe te passen en de rechten die het gemeenschapsrecht aan de burgers verleent, dienen te beschermen (rechtstreekse toepassing van het gemeenschapsrecht), door elke strijdige bepaling van het nationale recht buiten toepassing te laten, ongeacht of deze bepaling vóór dan wel na de communautaire norm is vastgesteld (voorrang van het gemeenschapsrecht op het nationale recht).

Het Hof heeft tevens het beginsel van de aansprakelijkheid van de lidstaten voor schending van het gemeenschapsrecht erkend dat, enerzijds, de bescherming van de voor particulieren uit de communautaire normen voortvloeiende rechten op beslissende wijze versterkt en, anderzijds, kan bijdragen tot een snellere uitvoering van de communautaire normen door de lidstaten. Door de lidstaten begane schendingen kunnen immers een verplichting tot schadevergoeding doen ontstaan die, in bepaalde gevallen, zwaar op hun openbare financiën weegt. Verder kan elke inbreuk van een lidstaat op het gemeenschapsrecht voor het Hof worden gebracht, dat bij niet-uitvoering van een arrest waarbij een dergelijke inbreuk wordt

vastgesteld, de betrokken lidstaat de betaling van een forfaitaire som en/of een dwangsom kan opleggen.

Uit de ontwikkeling van de rechtspraak van het Hof blijkt hoe het Hof, met de bescherming van de rechten die de burgers met betrekking tot verschillende aspecten van hun dagelijkse leven op grond van de gemeenschapswetgeving genieten, heeft bijgedragen tot het scheppen van een rechtsruimte voor die burgers¹.

Gezien alle de principes die zojuist uiteengezet zijn, is het duidelijk dat, derhalve die de paragrafen 45 tot 47 van het bovenvermelde arrest aangeven verklaren dat

"Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten 71-75).

Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. "

door aan Mijnheer B. (...) het recht te weigeren om op ons grondgebied te verblijven terwijl zijn dochter op regelmatige wijze in ons Koninkrijk woont, de aangevochten beslissing het Gemeenschapsrecht schend.

Het is duidelijk dat, als de dochter van verzoeker een recht van beperkte verblijf in België heeft, België, op grond van het Gemeenschapsrecht, aan verzoeker een recht van verblijf moet toestaan."

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het onderdeel mist een aanduiding van een wettelijke bepaling of een rechtsregel en is in die mate onontvankelijk.

Ten overvloede, verklaart verzoeker van Armeense nationaliteit te zijn. Onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie en hun familieleden putten uit het EG-Verdrag het recht om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven. Het door verzoeker aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van 19 oktober 2004 beoogt het geval van een onderdaan die zich naar België begeeft. In casu is er echter geen sprake van een

dergelijke intra-communautaire migratie, doch enkel van het overschrijden van een buitengrens van de Europese Unie. De Raad merkt op dat ook het Hof van Justitie, in het arrest BRAX (HvJ 25 juli 2002, BRAX, C-459/99,) gesteld heeft dat "(...) de gemeenschapsregeling betreffende het vrij verkeer van werknemers, het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging niet van toepassing is op situaties die geen enkele aanknopingspunt hebben met die welke door het gemeenschapsrecht worden bedoeld." Het Hof heeft voorts gesteld dat de gemeenschapsregeling dus niet kan worden toegepast op de situatie van personen die nooit gebruik hebben gemaakt van de in het gemeenschapsrecht voorziene vrijheden (met verwijzing naar de arresten HvJ 16 december 1992, Koua Poirrez, C-206/91 en HvJ 11 juli 2002, Carpenter, C-60/00,).

Het arrest waarnaar verzoeker verwijst is gesteund op artikel 18 van het EG verdrag en de Richtlijn 90/364, nadien omgezet in de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden die in artikel 3 bepaalt wie de begunstigden zijn. Zo stelt artikel 3 dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of die zich bij hem voegen. De richtlijn is dus niet van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden en dus ook niet op de familieleden die bij hen verblijven. Het is louter door de toepassing van het nationale recht dat gezinsleden van Belgische onderdanen die in België verblijven verblijfsrechten kunnen ontleenen. Het gemeenschapsrecht kan niet leiden tot de regularisatie van een onwettig verblijf dat zich voordeed in een zuiver interne situatie. Overigens, ten overvloede, voorziet artikel 2 van vermelde richtlijn dat de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn ten laste dient te zijn en heeft verzoeker geen aanvraag tot vestiging ingediend in functie van zijn partner of zijn kind zodat hij artikel 2 b van voormelde richtlijn ook om deze reden in huidig geschil niet dienstig kan aanvoeren. Verzoeker kan voormeld arrest van het Hof van Justitie waarin het niet nakomen van de verplichtingen voortvloeiend uit een Europees verdrag betreffende EU-onderdanen en/of een Europese richtlijn, niet dienstig inroepen (RvS, 28 augustus 2001 nr. 98.533). Het onderdeel is onontvankelijk.

3.3.5. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10 bis van de Vreemdelingenwet. Deze tekst specificiert dat sommige vreemdelingen van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Gelet op het feit dat verzoeker op een reguliere manier in België in het huwelijk is getreden en zijn echtgenote gemachtigd is tot verblijf voor een beperkte duur en alle nodige documenten in het kader van voormelde bepaling heeft overgemaakt, heeft het bestuur artikel 10 bis van de Vreemdelingenwet overtreden.

Hij adstrueert zijn middel als volgt:

"Overtreding van artikel 10 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

1. De teksten

"Wanneer de in artikel 10, § 1, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over voldoende huisvesting beschikt om het familielid of de familieleden, die gevraagd hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, voorzover die zich niet in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevinden, of

lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in(...) de bijlage aan deze wet. Het familielid bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 6°, moet bovendien het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de vreemdeling geacht wordt over voldoende huisvesting te beschikken.

(Artikel 10bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

2. Discussie

Mevrouw de Minister van Migratie en Asielbeleid, door de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft het verzoek van Mijnheer B. (...) als onontvankelijk beschouwd. De reden die gegeven waren verduidelikten dat paspoort van Mijnheer B. (...) door geen visum was bekleed. Het was bijgevolg onmogelijk de binnenkomst van Mijnheer B. (...) te verdragen.

De Belgische Staat, met zo'n bewijsvoering, overtreed het artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Vooreerst merkt de verwerende partij terecht op dat verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Voorts luidt artikel 10 bis van de Vreemdelingenwet als volgt:

"§ 2. Wanneer de in artikel 10, § 1, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over voldoende huisvesting beschikt om het familielid of de familieleden, die gevraagd hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, voorzover die zich niet in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevinden, of lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage aan deze wet.

Het familielid bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 6°, moet bovendien het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de vreemdeling geacht wordt over voldoende huisvesting te beschikken.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing."

Uit de samenlezing met artikel 12 bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 blijkt dat het onderzoek naar de toepassing van artikel 10 bis van de Vreemdelingenwet zich slechts opdringt nadat de aanvrager aan de ontvankelijkheidsvereisten heeft voldaan. Hoger werd aangetoond dat verzoeker hieraan niet voldeed. Derhalve toont verzoeker geen schending van artikel 10 bis van de Vreemdelingenwet aan.

3.3.6. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. De aangevoerde exceptie dient derhalve niet te worden beantwoord. Voorts is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.